

Évközi 27. Vasárnap B

*Ha szeretjük egymást,
Isten megmarad szívünkben,
és szeretete tökéletes lesz bennünk. (1 Jn 4,12)*

Olvasmány

Teremtés 2,18-24

Az első ember teremtése után így szólt az Úristen: "Nem jó az embernek egyedül lennie. Alkotok neki segítőtársat, aki hozzá illő."
Az Úristen megteremtette a földből a mező minden állatát és az ég minden madarát. Odavezette őket az emberhez, hogy lássa, milyen nevet ad nekik. Az lett a nevük, amit az ember adott nekik. Az ember tehát nevet adott minden állatnak, az ég minden madarának és a mező minden vadjának. De a maga számára nem talált segítőtársat, aki hasonló lett volna hozzá. Ezért az Úristen álmod bocsátott az emberre, és amikor elaludt, kivette az egyik oldalbordáját, a helyét pedig hússal töltötte ki. Ezután az Úristen az oldalbordából, amelyet az emberből kivett, megalkotta az asszonyt, és az emberhez vezette.
Az ember így szólt: "Ez most már csont az én csontomból és hús az én húsemból. Asszony a neve, mivel a férfiből vétetett." Ezért a férfi elhagyja apját és anyját, a feleségéhez ragaszkodik, és a kettő egy test lesz.

Szentlecke

Zsidókhöz 2,9-11

Testvéreim! Annyit azért már látunk, hogy Jézus, aki kevéssel lett kisebb az angyaloknál, a halál elszenvédségeért a dicsőség és nagyság koronáját nyerte el, hiszen az Isten irgalmából mindnyájunkért megízlelte a halált. Illett ugyanis (Istenhez), hogy azt, akiért és aki által minden lett – mivel számtalan fiát elvezette az üdvösségre –, az üdvösség szerzőjeként a szenvedésben tökéletesítse. Mert ugyanattól az egytől valók mind: a megszentelő és azok, akiket megszentelt. Ezért nem szégyelli testvérnek nevezni őket.

Evangélium

rövidebb forma: Márk 10,2-12

Abban az időben: A farizeusok odamentek Jézushoz és megkérdezték: "Szabad-e a férjnek elbocsátania a feleségét?" Próbára akarták ugyanis tenni.

Ő azonban kérdéssel válaszolt: "Mit parancsolt nektek Mózes?" Azt felelték: "Mózes megengedte, hogy válólevelet írjunk és elváljunk." Jézus folytatta: "A ti szívetek keménysége miatt írta nektek ezt a parancsot. Isten azonban a teremtés kezdetén férfit és nőt alkotott. Az ember ezért elhagyja apját, anyját, a feleségéhez csatlakozik, és ketten egy test lesznek. Ettől kezdve többé már nem két test, hanem csak egy. Amit tehát Isten egybekötött, azt ember ne válassa szét." Otthon tanítványai ismét megkérdezték őt ezzel kapcsolatban. Ezt válaszolta: "Aki elbocsátja feleségét, és mást vesz el, házasságtörést követ el ellene. Ha pedig a feleség hagyja el férjét, és máshoz megy, házasságot tör."

Elmélkedés

Amikor a Szentírás rögtön az elején azt hangsúlyozza, hogy nem jó az embernek egyedül lenni, akkor mindannyiunk tapasztalatát mandja ki: minden porcikánk a másik után vágyakozik, közösségre vágyik, amely által és amelyben teljesen kibontakozhatunk. Így van jól és így akarta Isten. A kapcsolat legsszorosabb formája a férfi és nő szembezáll ezzel az alapelvel, az istentelen zavarodottságot idéz elő a teremtésben, amelynek következményei visszazállnak az emberre. A Teremtés könyve csodálatos történetben mondja el ezt az alapvető emberi tapasztalatot. Az ember teremtésének története szimbolikusan a férfi és nő egyenjogúságát fejezi ki a patriarchális elképzelésekkel ellentétben. Isten nem a férfi lábából vesz egy részt, hogy az ember uralkodjék az asszonyon, sem pedig a fejből, hogy az asszony egyenrangúan álljon férje mellett, és a férfi és a nő egymásnak társai legyenek, egymást legjobban tudják segíteni. Milyen csodálatos kép arról a szoros emberi közösségről, amelyet Isten ajándékoz nekünk!

De ez a közösség – ha csak emberileg szemléljük – kezdettől fogva veszélyben forog. Ez a tapasztalat is olyan régi, mint maga az emberiség; éppúgy, mint a probléma megoldására való törekvés. Egyik ilyen kísérlet volt az Ószövetségben Mózes válólevele, amelyre a farizeusok hivatkoztak. Eredeti értelmében az asszony védelmét szolgálta, akit ezáltal férje nem bocsáthatott el szó nélkül; az idők során azonban a férj szabaduló levele lett.

Jézus azonban nem a farizeusok szintjén szemléli a problémát. Számára nem az az első és döntő kérdés: "mi megengedett?", hanem: "mi az Isten szándéka szerinti?". Jézus a lényegre irányítja az emberek figyelmét: a férfi és nő összetartozására és egységére, amelyet Isten a teremtés kezdetétől akart. A férfi és a nő összetartoznak egymás örömeire és kölcsönös megsegítésére. Jézusnak Isten eredeti akarata a mérvadó, amely a teremtésben rejlik. "Szabad-e elbocsátani a feleséget?" csak olyan teszi fel ezt a kérdést, aki nem fogja fel, vagy akinek mindegy, mi Isten szándéka a teremtéssel. A férfi és a nő kölcsönösen ajándék egymásnak, nem válhatnak el vagy idézhetnek elő meghasonlottságot. Nincs jogunk azonbran arra, hogy azokat, akiknek tönkrement a házasságuk elítéljük, hanem imádkozzunk azért, hogy sokaknak sikerüljön hitelesen és őszintén élni házasságukat és felismerjék benne Isten szeretetének és hűségének példáját.

Évközi 27. Vasárnap B

*Ha szeretjük egymást,
Isten megmarad szívünkben,
és szeretete tökéletes lesz bennünk. (1 Jn 4,12)*

Olvasmány

Teremtés 2,18-24

Az első ember teremtése után így szólt az Úristen: "Nem jó az embernek egyedül lennie. Alkotok neki segítőtársat, aki hozzá illő."

Az Úristen megteremtette a földből a mező minden állatát és az ég minden madarát. Odavezette őket az emberhez, hogy lássa, milyen nevet ad nekik. Az lett a nevük, amit az ember adott nekik. Az ember tehát nevet adott minden állatnak, az ég minden madarának és a mező minden vadjának. De a maga számára nem talált segítőtársat, aki hasonló lett volna hozzá.

Ezért az Úristen álmod bocsátott az emberre, és amikor elaludt, kivette az egyik oldalbordáját, a helyét pedig hússal töltötte ki. Ezután az Úristen az oldalbordából, amelyet az emberből kivett, megalkotta az asszonyt, és az emberhez vezette.

Az ember így szólt: "Ez most már csont az én csontomból és hús az én húsemból. Asszony a neve, mivel a férfiből vétetett." Ezért a férfi elhagyja apját és anyját, a feleségéhez ragaszkodik, és a kettő egy test lesz.

Szentlecke

Zsidókhöz 2,9-11

Testvéreim! Annyit azért már látunk, hogy Jézus, aki kevéssel lett kisebb az angyaloknál, a halál elszenvedéséért a dicsőség és nagyság koronáját nyerte el, hiszen az Isten irgalmából mindnyájunkért megízlelte a halált.

Illett ugyanis (Istenhez), hogy azt, akiért és aki által minden lett – mivel számtalan fiát elvezette az üdvösségre –, az üdvösség szerzőjeként a szenvedésben tökéletesítse. Mert ugyanattól az egytől valók mind: a megszentelő és azok, akiket megszentelt. Ezért nem szégyelli testvérnek nevezni őket.

Evangelium

hosszabb forma: Márk 10,2-16

Abban az időben: A farizeusok odamentek Jézushoz és megkérdezték: "Szabad-e a férjnek elbocsátania a feleségét?" Próbára akarták ugyanis tenni.

Ő azonban kérdéssel válaszolt: "Mit parancsolt nektek Mózes?"

Azt felelték: "Mózes megengedte, hogy válólevelet írjunk és elváljunk."

Jézus folytatta: "A ti szívetek keménysége miatt írta nektek ezt a parancsot. Isten azonban a teremtés kezdetén férfit és nőt alkotott. Az ember ezért elhagyja apját, anyját, a feleségéhez csatlakozik, és ketten egy test lesznek. Ettől kezdve többé már nem két test, hanem csak egy. Amit tehát Isten egybekötött, azt ember ne válassza szét."

Otthon tanítványai ismét megkérdezték őt ezzel kapcsolatban. Ezt válaszolta: "Aki elbocsátja feleségét, és mást vesz el, házasságtörést követ el ellene. Ha pedig a feleség hagyja el férjét, és máshoz megy, házasságot tör."

Kisgyermeket vittek hozzá, hogy tegye rájuk a kezét. A tanítványok azonban elutasították őket. Amikor Jézus meglátta ezt, megharagudott, és ezt mondta nekik: "Engedjétek hozzám jönni a gyermekeket, és ne tiltsátok el őket, mert ilyeneké az Isten országa. Bizony, mondom nektek: aki nem úgy fogadja az Isten országát, mint egy gyermek, nem megy be oda." Azután ölébe vette a gyermekeket, és kezét rájuk téve megáldotta őket.

Elmélkedés

Amikor a Szentírás rögtön az elején azt hangsúlyozza, hogy nem jó az embernek egyedül lenni, akkor mindannyiunk tapasztalatát mondja ki: minden porcikánk a másik után vágyakozik, közösségre vágyik, amely által és amelyben teljesen kibontakozhatunk. Így van jól és így akarta Isten. A kapcsolat legsszorosabb formája a férfi és nő szembeszáll ezzel az alapelvvel, az istentelen zavarodottságot idéz elő a teremtésben, amelynek következményei visszazállnak az emberre. A Teremtés könyve csodálatos történetben mondja el ezt az alapvető emberi tapasztalatot. Az ember teremtésének története szimbolikusan a férfi és nő egyenjogúságát fejezi ki a patriarchális elképzelésekkel ellentétben. Isten nem a férfi lábából vesz egy részt, hogy az ember uralkodjék az asszonyon, sem pedig a fejből, hogy az asszony egyenrangúan álljon férje mellett, és a férfi és a nő egymásnak társai legyenek, egymást legjobban tudják segíteni. Milyen csodálatos kép arról a szoros emberi közösségről, amelyet Isten ajándékoz nekünk! De ez a közösség – ha csak emberileg szemléljük – kezdettől fogva veszélyben forog. Ez a tapasztalat is olyan régi, mint maga az emberiség; éppúgy, mint a probléma megoldására való törekvés. Egyik ilyen kísérlet volt az Ószövetségben Mózes válólevele, amelyre a farizeusok hivatkoztak. Eredeti értelmében az asszony védelmét szolgálta, akit ezáltal férje nem bocsáthatott el szó nélkül; az idők során azonban a férj szabaduló levele lett. Jézus azonban nem a farizeusok szintjén szemléli a problémát. Számára nem az az első és döntő kérdés: "mi megengedett?", hanem: "mi az Isten szándéka szerinti?". Jézus a lényegre irányítja az emberek figyelmét: a férfi és nő összetartozására és egységére, amelyet Isten a teremtés kezdetétől akart. A férfi és a nő összetartoznak egymás örömeire és kölcsönös megsegítésére. Jézusnak Isten eredeti akarata a mérvadó, amely a teremtésben rejlik. "Szabad-e elbocsátani a feleséget?" csak olyan teszi fel ezt a kérdést, aki nem fogja fel, vagy akinek mindegy, mi Isten szándéka a teremtéssel. A férfi és a nő kölcsönösen ajándék egymásnak, nem válhatnak el vagy idézhetnek elő meghasonlottságot. Nincs jogunk azonban arra, hogy azokat, akiknek tönkrement a házasságuk elítéljük, hanem imádkozzunk azért, hogy sokaknak sikerüljön hitelesen és őszintén élni házasságukat és felismerjék benne Isten szeretetének és hűségének példáját.